

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický týdeník

2/2014

15. ledna 2014

ročník 99

cena: 13 Kč

Průští číslo vyjde

22. ledna 2014

Z obsahu

** Radost - druhé
ovoce Ducha*

** Žádná náhoda*

Poselství k 2. neděli po Zjevení Páně

**PŘED NÁMI...
ŽIDŮM 12,12-18**

Posilnit klesající kolena, rozhýbat ztuhlé a unavené tělo, to není žádná legrace. Ale je třeba snažit se, cvičit, svádět boje, protože jinak co je chromé, brzy ochabne

Věřit v tyč

Herec Michal Pavlata dával k dobru následující příběh. Kopal se poslední zápas okresního přeboru, ve kterém stačil mužstvu nerozhodný výsledek, aby nesestoupilo. Pět minut před koncem byl stav 1:1, ale přišel faul a nařízený pokutový kop. Hráči se rozeřádili, brankář se postavil do středu branky, zůstal nehnutě stát a zavřel oči. Míč šel do branky, padl gól a pohroma byla hotová. Brankáře museli chránit pořadatelé, aby hněv fanoušků ve zdraví přežil. Večer to ale v hospodě hučelo: proč stál v brance jako socha a nešel po balonu, a ještě navíc zavřel oči? Až jeden fanda a přítel brankáře vyšel s pravdou ven: Doufal v tyč!

Není to tak i v životě? Mnozí lidé před pohromou zavírají oči a zcela

úplně. Před námi je opravdu ne-snadná výzva.

A nejsou to zdaleka jen bolavé klouby, co nám brání v pohybu a co nám podráždí nohy. Ochromená jsou často i naše srdce, naše vztahy, naše sbory... Někdy se nám „podlamují kolena“ strachem, jindy bolestí a únavou... anebo jsme skleslí proto, že jsme zkrátka něčím otrávení.

A tak dnešní slovo Písma nevybízí: zaplaťte si rehabilitaci, kupte si doplňky stravy a zachraňte své svaly a klouby. Vyzývá nás: usilujte o pokoj a o svatost. Tedy: dopřejte rehabilitaci a vitamíny svému srdci a celému svému životu. Usilujte o pokojné a narovnané vztahy a o to, abyste nestáli sami docela jinde než svatý Bůh.

Pokoj a svatost však nejsou až odměnou v cíli na konci našeho vlastního urputného úsilí. Je to Kristem darovaná vzácnost, která dýchá do našich životů, která dýchá i tam, kde se náš dech už krátí. Pokoj, který dává Kristus,

rehabilituje a posiluje ochromený život. Usilovat o něj, to znamená vytrvale a s důvěrou zůstat na této požehnané cestě s Kristem. Nenechat se zlákat k laciné výměně za mísu čočky, nebo za cokoli, co láká okamžitým efektem.

Dbejme tedy o to, aby ta vzácnost, ty plody Boží milosti nezrály nadarmo, aby je nikdo nepromeškal, aby se jimi každý mohl občerstvit a posilnit a vykročit jistým krokem - k uzdravení.

Nenechme se otrávit, když někde bují (čert ví, kde se vzaly) jedovaté kořeny a snaží se prorůst naše životy. Tam, kde mezi námi dozrává milost, kde je přijímána, ochutnávána a nabízena, tam je najednou možné (a nezbytné) odklízet balvany i bludné kořeny. Vždyť před námi je... proutek z pařezu Jišajova, Ježíš Kristus. Otevírá se nadějný výhled, nový obzor.

Jana Hofmanová,
farářka ČCE,
Šternberk

ut inteligam, věřím, abych rozuměl. „Blázen není ten, komu chybí rozum, ale ten, kterému zůstal pouze rozum, kdo ztratil smysl pro tajemství“ (Chesterton).

Dokončení na str. 2

Vzpomínka na advent

Čas vánoční je již za námi, noci ubývá a den se prodlužuje. Ozdoby z vánočních stromků jsme již uložili do krabic, koledy odpluly i s cinkotem rolniček za obzor. Před pár týdny jsem ještě kráčela adventní Prahou. Tehdejší prosincové ráno bylo pošmour-né, den nevládný a Staroměstské náměstí pusté. Byla sobota a lidé zaslouženě odpočívali po ruchu pracovního týdne. U stánků vánočního trhu pár prodáváčů doplňovalo své zásoby zboží, u mnoha se čistily rošty a vymetal popel. Za pár hodin zde zavoní vanilka, grog a skořice, budou se péci kýty i trdelníky. Lidé budou popocházet a postávat u pódíí s programem, popíjet a ochutnávat, družně klábosit. Náměstí se večer promění v jednu velikou rozzá-řenou hospodu. Ranní hodina však odňala vánočnímu trhu veške-rý šarm. I když svítily žárovečky, vlály fábory a ozdoby byly na svém místě, přirozené světlo nemilosrdně odhalilo pozlátka. Trh vypadal všedně, střízlivě a nepoeticky. Tak asi bývá člověku, když vystřízliví po prohýřené noci, nebo se vyproští z omámení a pro-hlédne. Advent je čekáním na příchod Spasitele - skutečného svět-la do lidského života. Umělé světlo před skutečným nemá šanci. To jen byznys dokáže i advent zpoplatnit. Přichází čas dárků, pojdte a kupujte, udělejte si hezky, budou Vánoce... Vánočních trhů jsem tehdy po Praze viděla více. Střed města byl jimi doslo-va protkán jak kouzelnými, chytlavými sítěmi. Navečer po setmě-ní jejich kouzlo udeřilo plnou silou. Advent kráčel městem a mės-tem kráčeli lidé plní očekávání. Přijeli i se svými dětmi ze vzdále-nějších míst, aby prožili adventní sobotu v hlavním městě. Na Staroměstském náměstí zněla středověká hudba s bubny, do ní se mísil zpěv pěveckého sboru, zvonily rolničky. Vyšla jsem z gale-rie Domu U Kamenného zvonu a naskytl se mi úchvatný pohled. Ozářený vánoční strom se tyčil přede mnou jak velkolepé světél-né monstrum. Kapky zlata z něj kanuly nepřestajně dolů, zábles-ky nespočetných světelék fascinovaly oči. Na siluetě náměstí se světelnými girlandami stromů a oblohou v tónech mořské modři to přímo bralo dech. Kolem se tlačily zástupy lidí. Někteří se pro-dírali od stánku ke stánku, jiní usilovali někam se dostat, další tvořili postávající hloučky. Krmili se, mlsali a napájeli, bloumali a koukali. Cizinci, mládež, senioři, venkované i domácí. Všude bohatá pastva pro oči, pro ústa, pro uši, pro nos. Bohatá i pro ducha a duši? Dva mladíci jako andělé, modrý a červený s velký-mi křídly, pro duši pokrm nenesli. Spíše čekali, až sami něco za svou produkci obdrží. Pod stromem stála sošná betlémská scéna. Tři králové v pozadí, sv. Josef, Panna Maria, osel, vůl a další zvíře. Jesličky jsem ale nezahlédla. Že by tam Ježíšek nebyl? Nějaká maminka táhla dítě, které úpěnlivě volalo, že chce vidět Ježíška. Nedalo mi to a protlačila jsem se ke stromu. Baldachýn jehlična-tých větví protkaných světélky droboučkých žárovek vytvářel kouzelné zákoutí. Člověk si připadal, že hledí do pohádkového lesa. Až úplně dole při zemi, zpola zakrytý soškami zvířátek, ležel v jesličkách pro dobytek droboučký Ježíšek. Snad nejmenší a nej-nepatrnější z celého vánočního trhu. Ujistila jsem volající dítě i jeho maminku, že Ježíšek tam opravdu je. Ulevilo se nám. Zdvihla jsem oči. Lidské hemžení se dále věnovalo dobrůtkám vyloženým na stáncích, pouliční kejklířské podívané i muzice. Vzpomněla jsem si, jak Boží slovo volá na jednom místě k pastvě všechna zví-řata polní. A hle, v jesličkách je právě prostřeno. Jaký div a para-dox, v jesličkách leží pastva i budoucí dobrý pastýř. Stal se člově-

Dokončení na str. 2

AKTUÁLNĚ

K podvečeru Nového roku už tradičně patří ekumenická bohoslužba přenášená Českou televizí. Ta letošní se jmeno-vala „ekumenická duchovní slavnost“ a konala se za účas-ti zástupců 14 církví a náboženských společností (letos včetně Federace židovských obcí a zástupců Armády spásy i Křesťanských sborů v kostelních lavicích) v kostele sv. Karla Boromejského v Praze. Mottem byl verš z Mt 22,39 „Miluj bližního svého“, tématem přímluv i čtení bylo utr-pení symbolizované biblickou postavou Joba.

Joel Ruml uvedl, že křesťané nejsou na zemi proto, aby vysvětlovali neštěstí, nebo aby obhajovali Pána Boha. Měli by tady trpělivě čekat na spásu. Do nového roku všem popřál, aby měli kolem sebe milující bližní, kteří je budou umět povzbudit, podržet za ruku a vyslechnout.

Dominik Duka vyslovil, co nás spojuje - všichni jsme Boží děti a smíme se na Boha obracet jako na svého Otce.

(noe)

Z církví doma i ve světě

DALŠÍ ROČNÍK SETKÁNÍ TAIZÉ SE VRÁTÍ DO PRAHY
Příští ročník evropského setkání mezinárodní ekumenické komunity z Tai-zé se uskuteční na přelomu tohoto a příštího roku v Praze. Na uplynulém setkání ve Štrasburku, kterého se zúčastnilo asi 30 000 mladých křesťanů, toto každoroční setkání vyvrcholilo výzvou k jednotě křesťanů. Příští setkání bude v Praze od 29. prosince 2014 do 2. ledna 2015, oznámila komunita. Česká metropole evropské setkání mladých věřících hostila už na přelomu let 1990 a 1991. Vedoucí komunity bratr Alois položil otázku, zda nenastal "čas pro nové konkrétní kroky usmíření mezi rozdělenými křesťany, aby se církev stále více stávala místem otevřenosti vůči druhým a pospolitost". V těchto uplynulých pěti dnech se mládež z celého světa ve Štrasburku scházela k bohoslužbám a modlitbám, ale i k debatám například s europoslanci. Součástí programu byla i mezináboženská setkání v místní mešitě i v synagoze. Mladí křesťané zde také oslavili příchod Nového roku.

Podle www.christnet.cz

STŘÍBRNOU CENU NA MEZINÁRODNÍM SBOROVÉM FESTIVALU VE VÍDNI OBDŘELA VOKÁLNÍ SKUPINA LET’S GO!
Mezinárodní a cappellová skupina Let’s Go! obdržela za svůj výkon na Mezinárodním sborovém festivalu ve Vídni stříbrnou cenu během závěrečného koncertu, který se konal ve známé Musikverein na Karlsplatzu. Předcházející koncerty všech zúčastněných souborů z Evropy a Asie se konaly na dalších prestižních místech, jakými jsou koncertní sál zámku v Perchtoldsdorfu, Peters Kirche v centru Vídně a vánoční trhy u královského paláce v Schönbrunnu. Hlavním cílem festivalu, jehož čtvrtý ročník se v roce 2013 odehrával ve dnech 16. až 19. prosince, je vytvářet přátelství mezi hudebníky z celého světa a tím přispět k porozumění lidí z různých zcela odlišných kultur. Mottem festivalu je věta „Hudba je naším životem“. Let’s Go! se svým frontmanem Lee Andrew Davisonem, pocházejícím z americké Oklahomy, zde prezentoval hlavně písně ze svého programu amerických spirituálů v nejnovějších úpravách vedoucího Marka Šlechtu za rytmické basové podpory Oldřicha Zemana, vokálního kouzlení Tomáše Ludvíčka a altové razance Veroniky Mannové. Pro Let’s Go! byla účast na Vídeňském festivalu logickým vyvrcholením roku 2013 a předznamenáním dalšího vývoje s novým repertoárem.

Podle *Tiskové zprávy* z 23.12.2013

SLOVENSKO: KŘESŤANÉ A POLITIKA
Poté, co úspěšně proběhla roční kampaň „Adoptujte politika“, zahajují slovenské křesťanské organizace nový projekt „Křesťan v politice“. Je to reakce na papežovu výzvu, aby se katolíci angažovali v politice. Projekt zahrnuje motivační semináře, workshopy a diskuse po celé zemi. „Naším cílem je vyzvat křesťany, aby zvážili svůj přístup k politice a společnosti. Mnozí se nechtějí zabývat sekulárními věcmi, zvláště politikou, protože ji považují za zkorumpovanou. Ale inspirujeme se slovy papeže Františka, který říká, že je to jedna z nejdůležitějších forem lásky k bližnímu,“ řekl koordinátor projektu Eduard Filo. „Asociace křesťanských mládežnických komunit“ a „Fórum křesťanských institucí“ vyzývají křesťany k odpovědnému přístupu k volbám, zapojení do politiky na různých úrovních a zvýšení povědomí o důležitosti sociálního a politického života pro obecné dobro. Setkání začala už v lednu a všechny materiály budou dosažitelné na webové stránce: www.krestanvpolitike.sk

BAGDÁD – MÍSTNÍ VLÁDA VZTYČILA VÁNOČNÍ STROM, ABY PROJEVILA SVOU SOLIDARITU S KŘESŤANY
Pět metrů vysoký strom byl vztyčen ve čtvrti Karrada na východním břehu řeky Tigris, kde spolu v míru žijí křesťané a muslimové, šíité i sunnité. Bagdádská místní vláda se rozhodla projevit svou solidaritu s křesťany a pokusit se zastavit exodus menšiny ze země, a proto nechala na břehu řeky Tigris vztyčit vánoční strom. O této iniciativě informoval Salah Abdel Razzaq, předseda kulturního výboru rady provincie v Bagdádu. Od americké invaze v roce 2003 se extremisté zaměřují na křesťanskou menšinu, zabili již stovky lidí. Tato situace přinutila tisíce křesťanů k útěku z Iráku.

podle *Res Claritatis*

Vzpomínka na advent

Dokončení ze str. 1
kem a je tu pro člověka. Jednou sám řekne: „Já jsem chléb života.“ Vrátila jsem se na chodník a ještě jednou pohlédla na hlučnou, vánočně tržní scenerii, na oslnivý strom. Jak pěkně se vyjímal všechna ta umělá světélka na pozadí večerní tmy! Jak se vtíral do uší ten halasný mumraj tak odlišný od usebrání a ticha. Ta výstižná a příkladná ilustrace tmy ducha, jež dává māmivou přitažlivost nepravému světlu. Vzpomněla jsem si na ranní světlo, jeho sílu i odhalující moc. Lid sídlící v temnotách uzří veliké Světlo, zaslibuje Bible. Stalo se, ale rozpoznáme je i dnes? Uprostřed vánočního trhu se rýsoval monumentální pomník s postavou mistra Jana Husa. Oddělen zábradlím a lidmi otočenými zády, stál tam Jan Hus docela osamocen. Hleděl tiše a nehnutě, jako by se divil. „Milujte Pravdu, stůjte o ni ...jsem vám kladl na srdce, a vy, jak vidím, stojíte o něco úplně jiného.“ Ráno však bývá moudřejší večera.

Marie Plotěná

Věřit v tyč

Dokončení ze str. 1
Mundus vult decipi, ergo decipiat, „svět chce být klamán, tedy budiž klamán“, výrok připisovaný papeži Pavlu IV. (16. stol.), který byl docela „slušný“ inkvizitor, ale trefně vystihuje ducha dějin, od Římanů až dodnes. Život v pravdě je nezdravý, lépe se žije ve lži, praví moudrost doby. „Jako by pravda byla vadou na kráse, ještě není tma, ale stmívá se“ (R. Křesťan). Žijeme v tzv. postmoderní době, kdy skepse vystřídala osvícenský rádo-byoptimismus. Ten je fuč, ale pokora se v tzv. západní pokřesťanské civilizaci neuchytila, právě naopak. Paradigma tzv. *osvícenství*, definuje nejlépe postoj „nevěřit, na co se věří“ (Ch. Péguy). Lidstvo, unavené přemírou náboženských válek, chtělo ustavit humanismus na lidském rozumu, který nepotřebuje korekce odjinud. Rozum je bůh, člověk „*rozumově a mravně dospěl*“ a nepotřebuje žádného poručníka. „Člověk – *to zní hrdě!*“. V práci a věděni je naše spasení... Zítra se bude tančit všude (nad námi zavlaží vlajky rudé). Pozitivisticky laděná

věda staví jen na materiálním, všemu přijdeme na kloub i tajemství „boha“! Existuje jen to „*na co hlavou narazíš* anebo ti *spadne na hlavu*“. Přes optimistické vize a hurá hesla z lidského srdce *nemizí jeho propasti* a *rozum je to poslední, co vítězí!* Člověk naprosto nejedná podle rozumu, který tvoří jeho podstatu a v němž se měl vzepnout (volně cituji B. Pascala). *Ideologie jako smrtící sedativum!*, vždy a vždycky! Než národy zahynou, odstraní své bohy, vysledovala dějinný pohyb srovnávací religionistika. A tak jsme na nejlepší cestě do propasti, nad čímž si už mne ruce islám, který chce vyplnit evropský prostor svým právem šaría. Rozmáhající se prázdnota, *duchoprázdno*, chce být zaplněna novým pohanstvím. „Kdo ztratí víru v Boha, uvěří čemukoli“, další výrok moudrého Chestertona, který nutí k zamyšlení. A tak zde máme horoskopy, kartárky, reinkarnance, mimosympetum aj. *Homini ingenium perpetuum esse idolorum fabricam*, tj. trvalým lidským nadáním je *produkovat modly* (Kalvín).

Kdo je ten Ježíš?

Otázka, která vždy znovu vyvstává a není člověka, který by na ni beze zbytku odpověděl. Odpovědi se různí a zračí se na nich, jak jsou odpovídající Ježíši blízcí nebo vzdálení, zda jsou jím zaujati nebo jsou mu jen nakloněni, anebo zda se staví proti němu. Podle toho o něm mluví jako o Spasiteli, učiteli, lékaři, vůdci, filosofovi, velké osobnosti, anebo jako o mytické postavě, snlčkovu, rebelovi, šarlatánu, svědci apod. V některých odpovědích je důležitější porozumění, ale žádná z odpovědí není a nemůže být vyčerpávající. Ježíš je totiž v dějinách i v přítomnosti (a bude i v budoucnosti tohoto věku) vždy někým, kdo se nevejde do ustálených představ, kdo přerůstá jakýkoli systém, do něhož ho lidé chtějí vměstnat. Je a zůstane určitým tajemstvím. Celý jeho po-zemský život toto tajemství nesl. Hned od narození. Přichází na svět jako každý jiný člověk, jako dítě – a přece už tady se děje něco výjimečného a zvláštního. V betlémském ne-mluvněti, lidském tvor, přichází zároveň plnost Božství, Bůh sám. Z jeho dalšího života známe jen zlomky, a to více méně jen z posledních tří let jeho života na zemi. Jak žil? Ty zlomky svědčí o jeho výjimečnosti. Jestliže však jedny uchvacuje, druhé dráždí, třetí přímo popouzí. A jeho smrt? Byla to oběť, justiční omyl, smrt rebela nebo ještě něco jiného? Co prázdň hrob? Je to opravdu doklad jeho zmrtvýchvstání? Vyvolává různé otázky! Už evangelista Matouš zaznamenává i stanovisko židovského synedria: „Jeho učedníci přišli v noci a ukradli ho“ (28,13). Kdo se domnívá, že sám od sebe pochopil Ježíšův zjev a pronikl jeho tajemství, ten se mýlí. Kdo Ježíš je, nepochopíme, dokud k němu budeme přistupovat jako pozorovatelé – ať už jemu nakloněni nebo se stavící proti němu. Nebyli to jen farizeové a jejich zákoníci, velekněží, herodiáni a další, kteří Ježíše odmítali, kdo ho nepochopili. Ani lidé z jeho okruhu ho nejednou nechápali: ani jeho učedníci, kteří byli mezi nadšenci po jeho mocném činu, když ho chtěli provolat za krále

(J 6,1-15) ani ti, kteří se od něho odvrátili, když je učil o sobě jako o chlebu života (J 6,51-66). Nechápala ho ani Lazarova sestra Marta z Betanie, když se domnívala, že mu nejlépe poslouží pečlivou obsluhou. Za svou snahu vyslechla z jeho úst: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápiš se pro mnoho věcí“ (L 10,40n). Ani sám Šimon Petr nedovedl pochopit Ježíšovu cestu a musel slyšet z úst svého Pána: „Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!“ (Mt 16,23) Nepochopil Ježíše ani učedník, který ho chtěl v Getsemane hájit – mečem a slyšel od Ježíše odmítnutí takové obrany: „Vrať svůj meč na jeho místo; všichni, kdo se chápou meče, mečem zajdou“ (Mt 26,52). Nepochopili Ježíše ani mnozí v pozdějších dobách, kteří šli v jeho jménu šířit víru mečem. Nepochopili ho inkvizitoři, kteří ad magnam gloriam Dei (k velké slávě Boží) mučili a upalovali kacíře. Přitom řada z nich chtěla být upřímnými následovníky Ježíše Krista. A byla – a nejen byla, nýbrž i jsou – další nepochopení. Kdo Ježíš je, pochopíme a do jeho tajemství poněkud pronikneme, až přestaneme být pozorovateli a dáme se jím zaujmout a zajmout, až a když se dáme jím vtáhnout na dobrodruž-

Prázdnota vesmíru, *prázdnota hlav a srdcí*... Nad jednou propastí prý zůstal tento zápis: *Není nic* nahore ani dole, proto skáču! K tomu mě napadá výstižný verš jako „proti-jed“: Kříž je mostem nad propastí z beznaděje k nebi mříí, Kristus ruku podává ti, převést chce tě, s Bohem smířit. „Buď zavěšíme svůj život na Kristu, anebo ho můžeme pověsit na hřebík“, říkal RNDr. J. Mrázek, vynikající matematik, který v r. 1969 komentoval v televizi přistání Američanů na měsíci. A Jan Pavel II: „Buď bude 21. století křesťanské, anebo nebude žádné“. A tak zůstává dilema: zavírat oči a „věřit v tyč“ anebo je otevřít evangeliu (J 9,39): „Přišel jsem na tento svět... aby ti, kdo nevidí, viděli, a ti, kdo vidí, byli slepí.“ Ti domněle vidoucí byla tenkrát náboženská honorace doby, učitelé Zákona a farizeové. Dnes to budou ti, kteří si hoví v „diktatuře viditelného světa“ a nejsou schopni ani ochotni vidět za-zrak.

Petr Hušek

nou cestu víry, na níž je zcela přehodnoceno mnoho věcí a vztahů a vůbec vše, čím jsme až do té doby žili. Tak se stal z nechápavého učedníka Šimona apoštol Petr, který tváří v tvář svým soudcům uměl vyznat: „Ježíš je ten kámen, který jste vy stavitelé odmítli, ale on se stal kamenem úhelným“ (Sk 4,11). „Boha je třeba poslouchat, ne lidi“ (Sk 5,29). Tak se z pronásledovatele následovníků Ježíše Saula Tarsenského stal smělý apoštol Pavel, který zvěst o Ježíši Kristu nesl židům i pohanům. Tak se z bohatého kupce Valdese stal pokorný, chudý, ale mnohé zbahacující kazatel, z prostého studentíka hledajícího lepší životní zajištění bojovník za Boží pravdu Jan Hus, z požívačného mnicha reformátor Martin Luther, z váženého profesora teologie, skvělého varhaníka a lékaře Alberta Schweitzera doktor pralesa, léčící těla i duše afrických domorodců, z albánské dívky Agnes matka Tereza, mírnící utrpení nejubožejších v Indii. A mohl bych jmenovat dlouhou řadu dalších. Kdo je Ježíš? Je to ten, který z nás chce udělat nové lidi, naplněné láskou, vírou a nadějí a vést nás do svého království. Plně ho pozná a do jeho tajemství pronikne jen ten, kdo se mu vydá a dá se jím vést.

Zd. Soušek

Břevno v oku protikorupčníků

(Co uniklo porotcům BERLINALE I NĚMECKÉ EVANGELICKÉ FILMOVÉ POROTĚ)
„Než kohout, vůz i husárek / buch bác! letí do kouta,“ líčí báseň Polednice vztekání dítěte ... V rumunském filmu **Pozice dítěte (Pozitia copilului / Child’s Pose**, z roku 2013) odmrští vzdorovitě do kouta jisté nosní kapky syn bezmála čtyřicetiletý. Marně mu matka vysvětluje, že běží přesně o ty kapky, pro které ji poslal – jenomže ve verzi „forte“, tedy verzi s daleko silnějším účinkem ... V záběru kamery, ba přímo v hlavní roli se při tom všem opakovaně ocitají dotyčné nosní kapky (jinak vyjádřeno: jde o reklamu)... Pozice dítěte získala Zlatého medvěda (hlavní cenu) na festivalu Berlinale 2013, německá Evangelická filmová porota ji navíc vyhlásila filmem měsíce května 2013. Diskusi k filmu na cinefilském webu www.csfd.cz lze shrnout do hesla: „Rumunský film – náš vzor!“ Jak vysvětlit všechny ty pocty? Co je na novém rumunském snímku tak světoborného kromě toho, že zachycuje patologický vztah mezi panovačnou matkou a slabošským synem? Aplaus sklízí především odvážné tažení tvůrců proti – podržte se – korupci! Syn Barbu zavinil bezohledným řízením smrt dítěte, matka Cornelia (příslušni-

Dokončení na str. 4

Ovoce Ducha

"Ovoce Ducha": podle apoštola Pavla devatero charismatických obdarování (Ga 5,22). V překladu ČEP: 1. láska, 2. radost, 3. pokoj, 4. trpělivost (K tichost), 5. laskavost (K dobrotivost), 6. dobrot, 7. věrnost, 8. tichost (K krotkost), 9. sebeovládání (K středmost). Toto "ovoce" sklízíme a třídíme v původním znění NZ. (Postup podle řecké konkordance A. Schmollera.) Český překlad podle ČEP

Láska – Agapé – první Ovoce Ducha

Radostná zvěst Kristova evangelia má ve svědectví Nového zákona trojí zaměření: na víru, lásku a naději. Apoštol Pavel tuto trojici pojímá v širším smyslu jako "činnou víru, usilovnou lásku a vytrvalou naději" (1 Te 1,3). Lásku pokládá za nejvyšší charismatický dar (1 K 13,13) a ve výčtu Ovoce Ducha (Ga 5,22) ji klade na první místo. V původním řeckém textu je výraz *agapé*, od slovesa *agapán*- milovat. Tento výraz je použit již v řeckém překladu Starého zákona (Septuagintě) jako vyznačení Boží lásky k vyvolenému lidu. Stačí připomenout dva citáty: "Hospodin přilnul jen k tvým otčům, zamiloval si je a vyvolil jejich potomstvo" (Dt 1,15). "Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval své milosrdenství" (Jr 31,3). V textech Nového zákona má pojem *agapé*-*agapán* ve smyslu Ovoce Ducha několikero zaměření: na Boží lásku v Kristu, na lidskou odpověď víry a lásky, na vzájemnou bratrskou lásku, na užší osobní vztah, až i na budoucí nový věk. (Následné citace z překladu ČEP.)

1. Boží láska v Kristu. Ježíšovy výroky: "Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný" (J 3,16); "Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás" (J 15,9); "Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele" (J 15,13). Apoštol Pavel: "Bůh prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel" (Ř 5,8); "Z veliké lásky, již nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem" (Ef 2,4); "Milost našeho Pána se rozhojnila a s ní víra i láska v Kristu Ježíši" (1 Tm 1,14). "Bůh nám nedal ducha bážlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy" (2 Tm 1,7). Apoštol Jan: "Hle, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni Boží děti" (1 J 3,1); "Podle toho jsme poznali, co je láska, že za nás položil život" (1 J 3,16).

2. Lidská odpověď je určena Ježíšovými odkazy: "Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou duší a celou myslí" (Mt 22,37; Mk 12,30, podle Dt 6,4-5); prosbou Otcí: "Aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich" (J 17,26). V Pavlových listech: "Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého" (Ř 5,5); "Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha" (Ř 8,28); "Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?" (Ř 8,35); "Jestliže kdo miluje Boha, je poznán od něho" (1 K 8,3); "Abyste zakořenili v lásce mohli poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání" (Ef 3,17); "Budme pravdiví v lásce, ať dorůstáme v Krista, z něhož roste celé tělo a buduje se v lásce" (Ef 4,15-16); "Žijme v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás" (Ef 5,2); "Buďte jednomyslní a pokojní a Bůh lásky a pokoje bude

s vámi" (2 K 13,11); "Bůh nezapomene, že jste se činem své lásky k němu přiznali" (Žd 6,10).

3. Bratrská láska je určena slovy Páně: "Miluj svého bližního jako sám sebe" (Mt 22,39; Mk 12,31). V Horském kázání je vztažena i na nepřátele (Mt 5,44). Ježíšovi učedníci se "poznají podle toho, že budou mít lásku jedni k druhým" (J 13,35). V apoštolských listech: "Láska nedělá bližnímu nic zlého" (Ř 13,10); "Vždyť nás spojuje láska Kristova" (2 K 5,14); "S vírou v Krista i láska ke všem bratřím" (Ef 1,15); "Snášejte se v lásce a zachovávejte jednotu Ducha" (Ef 4,2); "Nechť Pán dá bohatě růst vaší vzájemné lásce i lásce ke všem" (Ko 3,12); "Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se v lásce" (Žd 10,24). Výraz *agapé* je použit i pro "políbení lásky" (1 Pt 5,14) a prohloubení "bratrské náklonnosti" (2 Pt 1,7). "Kdo zachovává Kristovo slovo, v něm láska Boží dosáhla svého cíle" (1 J 2,5); "Láska je z Boha a každý, kdo miluje, z Boha se narodil" (1 J 4,7); "Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle" (1 J 4,12). List Judův použil výraz *agapé* i pro "bratrské stolování"- večeři Páně (Ju 1,12).

4. Užší osobní vztah se týká různých apoštolských vzkazů: Pavel: "Láska nechť je bez přetvářky" (Ř 12,9), "pro lásku Kristovu" (Ř 15,30); "Držte se lásky" (1 K 14,1); "Všecko nechť se děje v lásce" (1 K 16,14); "Prokazujeme se velikou, nepředstíranou láskou" (2 K 2,4; 6,6); "Jste bohatí v lásce, kterou máte k nám" (2 K 8,7); "Modlím se, aby se vaše láska rozhojňovala" (Fp 1,9); "Epafras vyprávěl o lásce, kterou ve

vás působí Boží Duch" (Ko 1,8); "Dovršte mou radost, mějte stejnou lásku" (Fp 2,2); "Pán nechť řídí vaše srdce k Boží lásce" (2 Te 3,9); "Cílem vyučování je láska z čistého srdce" (1 Tm 1,5); "Buď vzorem v chování a lásce" (1 Tm 4,12), "usiluj o zbožnost, víru a lásku" (1 Tm 6,11); "Tvá láska je pro mne velká radost a povzbuzení" (Fm 1,7).

5. Zaměření na nový věk: Výrok Páně: "Protože se v posledních dnech rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých" (Mt 24,12). V apoštolských listech: "Konec všech věcí je blízko; mějte vytrvalou lásku jedni k druhým, vždyť láska přikryje množství hříchů" (1 Pt 4,7-8). "Kdo nemiluje, zůstává ve smrti" (1 J 3,14); "V tom Boží láska k nám dosáhla svého cíle, že máme plnou jistotu pro den soudu" (1 J 4,17); "Dokonalá láska zahání strach, a kdo se bojí, není dokonalý v lásce" (1 J 4,18). Judovo závěrečné přání: "Uchovejte se v lásce Boží a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu" (Ju 1,21). Připomeňme, že v paralelním oddílu 1 K 13,4-7 hodnotí Pavel *agapé* jako "vyšší cestu" ve zcela praktickém pojetí: "Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, nevychloubá se, není domýšlivá, nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy, nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy, vydrží, věří, má naději, vytrvá!" Rozdíl mezi milováním *agapán* a prostou lidskou láskou *filein* je vyznačen v rozhovoru vzkříšeného Pána s učedníkem Petrem. Na trojí otázku Páně "miluješ mne?", se Petr neodvažuje odpovědět stejným výrazem, ale odpovídá pokorně: "Pane, ty víš, že tě mám rád" (J 21,15-17).

Jiří J. Otter

Smíření mezi kulturami

Příliš často spojovala křesťanská misie své poselství s kulturou svého národa a tak je předávala. Tím však nevědomě zkreslovala vlastní biblickou zvěst, a tak často zároveň se zvěstí Bible předávala svou kulturu, a to s pocitem nadřazení; tím potlačovala svébytnost kmenů i celých národů. To má podnes dalekosáhle neblahé následky. Tak dnes věci vidí chorvatský evangelický bohoslovec Miroslav Volf. Je nešťastný z velkých nedorozumění mezi kulturami národů bývalé Jugoslávie. A uvědomuje si historické i současné jádro mnoha dalších konfliktů v dějinách. Z vlastní zkušenosti poznal ukrutnou nenávist mezi Chorvaty a Srby v nedávné jugoslávské válce, v níž sehrály svou nepěknou roli nejen muslimské, ale i křesťanské tradice. A jeho zkušenost říká: Překonat zlo musíme nejdřív v sobě samých. „Pronásledujeme druhé, protože se necítíme zadobře s něčím v nás samých.“ Každá vylučovací polarita – buď my nebo oni – je zničující. Pravda i nepravda jsou vepsány do společných dějin. Při každém stanovisku, které zaujímáme, jsme v silovém poli jistých tradic a zkušeností, a ta zkreslují naše vidění. (A chceme-li zaujmout neutrální postoj ke sporu, který se nás přímo netýká, zpravidla tím podporujeme silnějšího. To je další defekt.) Při nerovném konfliktu jistě bývá zapotřebí se

zastat obětí násilí, avšak i ony mívají zapotřebí pokání. Čím delší je konflikt, tím zaručeněji jsou oběti do něho vtaženy a z věrejších obětí se stávají pachatelé a naopak. Jediným východiskem může být odpuštění. To je ovšem těžké a odpouštějícímu to způsobuje utrpení, ale právě taková byla role Krista na kříži. On se vydal, podstoupil nespravedlnost a nebouřil se proti ní. My jsme povoláni k následování, byť jsme toho schopni sotva jinak než nepatrnými krůčky. Je zásadně třeba hledat duchovní souznění s druhými, ano i s viníky. Je nalézat je v posledu možné, vždyť jsme spolu s nimi přece bytostmi téhož Stvořitele. Není to jistě možné uprostřed konfliktu ve vyhrocených vztazích. Ale na nás je, abychom se nedali vtáhnout do mechanismu odvety, nýbrž podstupovali bolestivou cestu ke smíření. Nelze totiž odstranit zlo a přitom se obejít bez kříže. Vždyť naše poznání je vždycky jen fragmentární. Známe Boha, ale nevíme, co všechno ví on. Jedině on to je, kdo definitivně oddělí světlo od tmy, a také to učiní. Tímto nesnadně smírným hlediskem nás autor učí pohlížet i na obecně vážné zdroje sporů v našem světě: útisk a spravedlnost, lež a pravda, násilí a pokoj. Je třeba uplatňovat „dvojí vidění“ či „rozšíření myšlení“. Partikulární vizi zařadit do

Co čekám od roku 2014?

Odpověď na tuto otázku musí nutně mít dvě části. Co hodlám udělat já sám, jaké mám plány, a pak co se asi stane v mém blízkém nebo vzdálenějším okolí, co nemohu ovlivnit, co má povahu počasí. Avšak i zdar vlastních plánů do blízké budoucnosti vždy závisí na mnoha okolnostech, které ani zdaleka nemáme pod kontrolou. Když mě před hodně dlouhou dobou moje profesionální kariéra přivedla k povinnosti uvažovat do hloubky o smyslu prognostické činnosti, dospěl jsem k závěru, že když člověk dodržuje pravidla správného chování a vlada tato pravidla náležitě vynucuje, ani jednotlivci, ani vlada nemusí mít z budoucnosti strach, směji se bát jen té její části, která má povahu počasí, to ostatní být zlé nemůže. Proto se ani jednotlivci, ani vlada o budoucnost moc starat nemusí. Stačí soustředit se na vlastní chování a rozhodování, protože jen z prohrěšku proti pravidlům správného chování mohou pramenit neblahé události, které se stanou, ale stát se nemusely. Centrální plánovači vždycky chtěli znát budoucnost, aby ji mohli správně naplánovat. Platili si týmy prognostiků, aby jim řekli, co a jak se bude v budoucnosti vyrábět – měli za to, že budoucnost mohou vyčíst z vývoje ve vyspělejších státech. Lidé měli pouze poslouchat jejich „vědecké“ příkazy, vlastní morálka jednotlivců musela být plánovačům pouze na překážku. Od roku 2014 očekávám, že se mi podaří dopsat a školnímu nakladatelství předat do tisku knížku esejí, které jsem nazval „Ekonomické a eseje ekonomii blízké“. Většina z nich se týká období transformace, regulace finančního trhu a budování Evropské unie. Bezprostředním motivem k jejich napsání byla moje kantorská zkušenost se současnými studenty, kteří se narodili kolem roku 1990 a kteří jsou v těžké situaci, jako jsem byl já, když jsem se učil o první republice – z vlastní zkušenosti jsem o ní nemohl vědět nic. Také bych byl rád přiměřeně zdravý. Tady už ale zasahuje ta část budoucnosti, která má povahu počasí, se kterou se musí člověk umět smířit a přijmout ji tak, jak přichází. Samozřejmě i tu má člověk částečně v rukou, třeba tím, jak dovede nebo nedovede relaxovat, jak často se podívá do občanského průkazu na datum svého narození, ale má ji v rukou stále méně a méně, až jednou přijde den, kdy budoucnost pozemského života definitivně končí. Křesťané ale vědí, že každý svůj čin musí posuzovat z hlediska věčnosti, starat se o to, jaké dopady budou mít jejich činy v době, kdy už tu dávno a dávno nebudou, aby i jejich potomci mohli žít tak, jak si oni přáli žít, když přebírali svět od svých předků. Konec musí očekávat již v přítomnosti, aby mohl být život věčný. To je ten úžasný a fascinující paradox křesťanského chápání času. Uvidíme, co se bude příští rok dít v našem bezprostředním i vzdálenějším okolí. Vypadá to, že se u nás doma začíná blýskat na lepší časy, jsem mile překvapen tím, jak se daří sestavovat vládu, jaké porozumění pro postoje a plány druhých všichni mají. Skoro se bojím věřit, že toto nové vydání. Svět se pomalu vzpamatovává z krize propuknuvší v roce 2008, v USA se centrální bance podařil odvážný kousek v monetární politice v podobě kvantitativního uvolňování. To už může pomalu končit s tím, jak americké hospodářství ožívá. Také Evropě se začíná dařit, i když oživení nebude v příštím roce takové jako v USA a jaké bychom si přáli. Začíná se ale dařit Německu, našemu hlavnímu a největšímu obchodnímu partnerovi, na jehož ekonomickém zdraví závisí zdraví celé Evropské unie, nejen české ekonomiky. Konečně byl podniknut další velevýznamný krok na cestě budování silné a zdravé Evropské unie – v jejím jádru vznikne bankovní unie. Ta by měla umět zabránit vzniku krizových ohnisek a hlavně šíření nákazy. Zdá se, že po nedávných volbách poklesl v české politice konečně destruktivní vliv euroskeptiků a že se také Česká republika tvořivě zapojí do onoho velkého evropského projektu. Máme čím přispět.

Tomáš Ježek pro Kostnické jiskry, jejichž čtenářům přeji do roku 2014 hojnost Božího požehnání.

širší debaty a v sobě otevřít prostor pro druhého. Trojice Boží je nám k tomu nápovědou. Toto – nejstručněji shrnuto – je poselství knihy Miroslava Volfa, která má titul Odmítnout, nebo obejmout. Autor (nar. 1956) je Chorvat, jehož rodové kořeny jsou v Čechách i v Německu. Působil do roku 1998 v Chorvatsku, pak až podnes v USA. Jeho obzor je neobyčejně široký. Text knihy doprovází víc než pětistý odkazy do odborně teologické, populární i světové sekulární literatury. Tuto knihu napsal a vydal anglicky roku 1996 (Exclusion and Embrace), do češtiny ji přeložil Petr Macek a vydal r. 2005 Vyšehrad.

Blahoslav Hájek

POZVÁNÍ KE SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB

I letos se můžete první pátek v březnu připojit k mnoha lidem ve více než 170 zemích celého světa, kteří se řídí heslem: **POZNÁVAT – MODLIT SE – KONAT (POMÁHAT)** a scházejí se bez ohledu na církevní příslušnost nad liturgií, kterou pro letošek připravily ženy z Egypta. Při této příležitosti také vykonají sbírku, jejíž výtěžek poslouží k realizaci nějakého projektu. Loni to bylo mj. např. postavení výtahu ve vinohradském sboru CB. Blíží informace poskytně Český výbor SDM Na Ořechovce 52, 160 00 Praha 6 e-mail: naina@seznam.cz

Jiřina Stachová – (k sedmdesátinám)

Při příležitosti významného životního jubilea vyjadřuji vděčnost za to, že nás Jiřinka Stachová po dobu více než 40 let provází. Naše vztahy nacházely svou podobu v nejrozmanitějších prostředích – např. bohoslužeb, společných hovorových večerů, při úklidu kostela, na horách v Janských Lázních či na brigádách v Herlíkovicích... Jedním ze společných jmenovatelů byly děti: profesně, když táhla třeba se skupinou šťebetajících dětí Riegrovou ulicí jako učitelka mateřské školky, či když později převzala odpovědnou práci inspektorky. A ovšem dost velký počet tvořily děti sboru, tak jak prostředím sboru procházely. A Jiřina a Klárka, dcery, svou upraveností i svým projevem jakoby šly ve stopách maminky. Jiřina Stachová by mohla vyprávět, jakou oporou jí byla maminka ještě za času pobytu v Praze i později po přestěhování v Děčíně. A po letech

ta pomoc a péče probíhala ve vztahu opačném. Nepatří to k samozřejmosti. V jejím životě byly roky dobrého spokojeného života, ale také časy smutku a těžkých otázek po smyslu toho, co se s námi děje. Jednu malou záhadu, která se týká našich čtvrtčních setkání ve sboru, musím zmínit. V osmdesátých letech, jak jsme se později dověděli, byl instalován na faře odposlech. A vůbec lidé těch večerů byli sledováni, ačkoli jsme se politickým tématům téměř vyhýbali. Jednou, když jsme s manželkou odjeli na hory, bylo asi 19 lidí z našeho kruhu předvoláno k výsledkům. Jedna z mála, která byla vynechána, byla Jiřinka. Myslím si, že mjr. Málek, který nás měl na starosti, záměrně její jméno neuvedl, protože si uvědomil, že by mohla přijít o práci. Byla to taková malá záhada. A možná tentýž muž (nyní je prý dobrý truhlář) nás upozornil, když jsme

měli asi 30 dětí na soustředění u Jedlové, že je třeba děti odvézt domů k rodičům. Po obdobném setkání dětí v černošinském sboru byli děti i rodiče předvoláni k šetření na bezpečnost. Většina sborů zdejšího kraje jsou sbory bez letité tradice a jejich znkem je, že jsou nepočetné. Právě proto tak mnoho záleží na tom, zda se najde těch deset či dvacet aktivních, kteří jsou ochotni na sebe vzít řadu úkolů, které souvisejí s vnějším rámcem, který tvoří kostel, budovy a všechna starost o ně i s tím vnitřním, co utváří jemné předivo lidských vztahů, z nichž vyrůstá otevřené přejné společenství. Znovu i v tuhle chvíli vyjadřuji velkou vděčnost, že tomu tak bylo. I proto bylo možné existenci sboru v Děčíně obhájit. A Jiřinka, nyní již jako svědomitá kurátorka, k tomu přispívala.

Petr Čapek

Z reakcí čtenářů

KOSTEL NEBO UTAJENÁ PEVNOST? (ET-KJ 35/2013)

Těžko se reaguje na slova, která jsou napsána možná jen proto, aby podpořila nějakou myšlenku bez ohledu na souvislosti, bez ohledu na jejich pravdivost a s notnou dávkou fantazie, kterou se snaží přesvědčit čtenáře o tom, že realizaci myšlenky brání svévolné nicnedělání těch, jejichž povinností je chovat se tak, jak si to autor článku představuje.

Aby autor článku dokumentoval své jistě ne neopodstatněné obavy o směřování církve, použil umně ke svému demagogickému vyprávění sbor Brno I a kostel Jana Amose Komenského. Ironický až zjevně nepřátelský tón mně nestojí za to, abych se jím zabýval, spíš mne překvapuje, že takové jednostranné reportáži doplněné "barvitě líčenými scénami a fakty" poskytuje prostor evangelický časopis Kostnické jiskry bez ověření pravdivosti popisu – že by nebyl dostatek přispěvatelů? Nebo snad takový kontroverzní článek může přitáhnout více čtenářů?

S formou informací poskytovaných kolemjdoucím prostřednictvím nástěnky na Červeném kostele spokojen nejsem, určitě to musíme změnit, i když ne proto, že nám to prikazuje autor článku – ten ostatně dává průchod nepravdivému tvrzení "více se dozvědět zde na místě také nelze". Na velké, ale žel ne zcela čitelné fotografii dokumentuje zmíněnou nástěnku. V její levé části bývá standardně umístěna informace o informačním místě k projektu Dě-

dictví reformace se všemi potřebnými údaji našeho sboru. V době autorovy návštěvy Brna byla tato část překryta pozvánkou na Kurzy Alfa (na fotografii) s popisem místa jejich konání - poslední dva řádky obsahují název a adresu sboru se všemi hlavními kontakty včetně telefonu. Jsou to kurzy, které náš sbor již osm let pořádá právě pro ty autorem zmiňované hledající. A pokud by se autor rozhlédl, kde že ta Opletalova ulice je, spatřil by cca 50 m vzdálenou označenou budovu s další nástěnkou, tentokrát s více informacemi. A k vlastní otevřenosti kostela? Nechápe snad autor rozdíl mezi evangelickými a katolickými kostely (ve kterých se zpravidla denně slouží dvě a více mší)? Může si sbor dovolit zajistit trvalé otevření kostela s obsluhou? A stačil by na to jeden člověk? Co když se setká s nebezpečnými násilníky?

V jarních a letních měsících bývá předstň kostela otevřena a jsou v ní zdarma k dispozici letáky o církvi a sboru, sborový časopis a další - od prostoru lodi je oddělena průhlednou mříží, kterou jsme nechali nákladně zřídit. Autor byl v Brně v polovině listopadu a to už tedy nemohl vidět banner nad průčelím kostela zvoucí veřejnost vždy začátkem měsíce k pravidelným hudebním nešporům s biblickým slovem (benefiční koncerty s účastí kolem 150 i více návštěvníků). Ale možná mohl zahlédnout v té době banner s pozvánkou na Kurzy Alfa, které za poslední dobu oslovily několik desítek zájemců vstupu do sboru, do

církve, ke křtu. Škoda, že reportáž o utajené pevnosti vyšla tak pozdě, autor by mohl při cílené vizitaci Brna vidět před kostelem dlouhou frontu na občerstvení a guláš, který vaří členové a přátelé našeho sboru pro lidi bez domova, a v otevřeném kostele si poslechnout varhanní hudbu v podání našich varhaníků. "Kdyby takovou polohu budovy měla jakákoliv firma... dala by na ní o sobě vědět" – autor bude muset na vizitaci do Brna jezdit častěji, aby viděl upoutávky na zmíněné akce – ale vzhledem k tomu, že firma či spolek zahrádkářů je přece jen něco jiného než církev, myslím si, že příliš reklamy na zdi kostelů nepatří. Kromě toho jde o památkově chráněný objekt, kde každou změnu exteriéru je třeba předem projednat s památkáři.

Zjara by mohl autor pomoci se sčítáním návštěvníků při Muzejní noci a Noci kostelů (dopočítal by se několika tisíc příchozích a při závěrečné bohoslužbě pro nevěřící by mohl být překvapen, kolika necírkevními lidem stálo za to přijít si pro půlnoční pozhánání). Na obě Noci připravují členové sboru programová pásma, na která se již veřejnost naučila při této příležitosti se zájmem chodit, popř. zhlédnout nějakou novou výstavu sestavenou vlastními silami – naposled "Morava tolerantní", která nyní putuje nejen po sborech, ale i po oblastních muzeích a v jednom případě byla vyrobena kopie pro trvalou expozici.

I když bych mohl mít ještě místo pro další text v porovnání s prostorem, který byl poskytnut článku pana Karla Řežábka, nebudu dál vyjmenovávat, jak a čím, s kým a pro koho náš sbor žije. To všechno zmíněné a ještě víc, řada pravidelných akcí, klubů, setkávání a organizace ekumenických shromáždění vyžaduje spoustu ochotných, pracovních a zapálených lidí, kterých je ne vždy dostatečný počet. Přitom se taky dělají chyby, ale neúmyslné, třeba z přepracovanosti nebo z nepochopení věci a když se stane, že potom přijde nařčení z nicnedělání a z laxních postojů, taková nespravedlivost přijde líto a člověk se musí bránit.

Václav Matoulek,
kurátor sboru Brno I

Pozvánky

SPEK - SPOLEK EVANGELICKÝCH KAZATELŮ zve na farářský kurz, který bude probíhat převážně v prostorách Evangelické teologické fakulty od pondělí 27. do pátku 31. ledna. Tématem kurzu je Quo vadis ČCE? Více informací a přihlášku naleznete na webu: <http://spek.evangnet.cz>

* * *

CYKLUS PŘEDNÁŠEK V KLUBU SAMARÍ
Cyklus šesti přednášek věnovaný zachráncům obětí holokaustu, osobnostem, které pomohly jiným lidem přežít. S měsíčním rozestupem budou účastníci postupně seznamováni s příběhy Annette Monod (22. 1.), Jorge Perlasca (12. 2.), Corie ten Boom (12. 3.), Ireny Sendlerové a Janusze Korczaka (9. 4.), Maxmiliána Maria Kolbeho (14. 5.) a Oskara Schindlera (11. 6.). Přednášky povede Ing. Marek Šlechta, lektor certifikovaný izraelským muzeem „Jad Vašem“ na problematiku holokaustu. Každá přednáška bude doplněna promítnutím částí hraného filmu věnovaného dané osobnosti. Přednášky se budou konat v klubu Samarí v předním domě Církve bratrské, Praha 1, Soukenická 15 vždy ve středu od 19.30 h.

www.klubsamari.cz

* * *

ČBK A ERC ZVOU NA EKUMENICKOU SLAVNOST v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů 2014. Česká biskupská konference (ČBK) a Ekumenická rada církví v ČR (ERC) zvou na Ekumenickou slavnost, která proběhne za účasti nejvyšších představitelů křesťanských církví v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů 20. ledna 2014 v kostele sv. Vojtěcha v Praze - Dejvicích od 18 h. Předsedá kardinál Dominik Duka, předseda České biskupské konference. Kazatelem bude Daniel Fajfr, předseda Rady Církve bratrské a předseda ERC v ČR. **(red)**

* * *

ZAJÍMAVÝ KONCERT POŘÁDÁ DOMOV sv. Karla Boromejského v Praze 6 - Řepích (K Šancím 50, 163 00 Praha 17 - Řepy v neděli 26. 1. od 17.00 h. V kostele sv. Rodiny vystoupí Komorní smíšený sbor Byzantion pod vedením Evy Komárkové, který má v repertoáru řecko-byzantskou a slovanskou hudbu východní Evropy a přední Asie. Vstupné je dobrovolné.

(red)

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktor: Bohumil Kejr
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotekna
Distribuci provádí:
* Česká pošta, s.p.
bezplatná infolinka České pošty
800 300 302
adresa pro písemný styk:
Česká pošta oddělení periodického tisku
Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

Bohoslužby

SENIORÁT ZÁPADOČESKÝ

Českokratarská církev evangelická

AŠ – Ne 9.30 h
Husovo nám. 3, f. Pavel Kučera
ČERNOŠÍN – Ne 10 h (a c e) 14.30 h (b d)
Husova 249, f. Jiří Marván.
DOLNÍ BĚLÁ – Ne b 14 h
Nový obvod 137, a f. Miroslav Hamari
DOMAŽLICE – Ne 9 h
Tyršova 690, f. Petr Grendel
HORNÍ SLAVKOV – Ne 11 h
Dolní příkopy, a f. Radek Matuška
CHEB – Ne 10.15 h
ul. 26. dubna 529/5, f. Pavel Hejzlar
CHODOV U KARL. VARŮ – Ne 9.15 h
Dukelských hrdinů 281, f. Radek Matuška
CHRÁST U PLZNĚ – Ne 9.30 h
Železniční 477, f. Karel Šimr
KARLOVY VARY – Ne 9.15 h
Zahradní 898/33, j. Pavel Klimeš, a f. Radek Matuška
KDYNĚ NA ŠUMAVĚ – Ne 9 h
Dělnická 359, f. Daniela Zapletalová Grollová
KRALOVICE – Ne 9 h (a, c, e)
Žatecká 480, f. Jana Kadlecová
MARIÁNSKÉ LÁZNĚ – Ne 10 h
Lidická 189/16, f. Daniel Matouš
MERKLÍN U PŘEŠTIC – Ne 9 h
Husova 201, a f. Jan Satke
NEJDEK – Ne 9 h
Husova 525, f. Bob Helekia Ogola
OSTROV – Ne 10 h
Jáchymovská 170, a f. Bob Helekia Ogola
PLZEŇ- KORANDŮV SBOR – Ne 9.30 h
Anglické nábř. 13, f. Miroslav Hamari, f. Helena Hamariová
PLZEŇ-ZÁPADNÍ SBOR – Ne 9 h
Němějцова 1722/2, a f. Helena Hamariová, j. Ondřej Pellar
PODBOŘANY – Ne 9.30 h h (a c)
Politických vězňů 300, a f. Radek Matuška
PŘEŠTICE – Ne 9 h
Rebcova 557, f. Jan Satke
ROKVCANY – Ne 9.30 h
Jiráskova 481/II, f. Leonardo Teca
SOKOLOV – Ne 10.30 h
Nábřeží Petra Bezruče 501/7, j. Pavel Knorek, a f. Pavel Kučera
STŘÍBRNO – Ne 10 h (a c d e), 16 h (b)
Masarykovo nám. 15, a f. Daniel Matouš
TEPLÁ – Ne 9.30 h
Máchova 357, j. Renata Šilarová, a f. Daniel Matouš

Církev bratrská

KARLOVY VARY – Ne 9.30 h
Bulharská 2061/29A, k. Tomáš Holubec
KLADNO – Ne 10 h
Víta Nejedlého 1503, k. Daniel Kaleta
KLATOVY – Ne 9.30 h
Masarykova 367/III, k. David Kašper
PLZEŇ – Ne 9.30 h
Doudlevecká 31, k. Zdenek Šplíchal
RAKOVNÍK – Ne 9.30 h
Vysoká 195, k. Jiří Bort

Evangelická církev metodistická

PLZEŇ I-LOCHOTÍN - Ne 9.30 h
Bolevecká náves 2, f. Zdeněk Eberle
PLZEŇ 3 - Ne 9 h
Husova 14, f. Filip Jandovský
TACHOV – Ne 10 h
náměstí Republiky 70, I. patro, Bc. Milan Mrázek

Bratrská jednota baptistů

AŠ – Ne 9 h
Bratrská 2960/40, k. Alois Boháček
CHEB I. – Ne 9 h
Libušina 4, k. David Sláma
CHEB II. – Ne 9.30 h
Společenské centrum Vinice, Mánesova 7
KARLOVY VARY – Ne 9.30 h
Závodu míru 112, k. Nicolae Lica
KRASLICE – Ne 10 h
Fučíkova 1639, k. Tomáš Pacovský
PLZEŇ - Ne 12 h
Klatovská 28 (1. p.), k. Lev Schulz
SOKOLOV – Ne 9.15 h
Brněnská 486, k. Michal Jílek, k. Antonín Srb
TEPLÁ – Ne 9 h
Havlíčková 42, k. Jaroslav Pospíšil

Břevno v oku protikorupčníků

Dokončení ze str. 2

ce společenské smetánky) nasazuje veškeré páky, aby zmanipulovala průběh trestního řízení. A dějí se věci ... Už policista vyšetřující nehodu projevuje vstřícnost: „Takže vy jste architektka? Víte, můj bratr už má hotovou stavbu, a teď po něm chtějí nějaké povolení ... Nešlo by to nějak zařídit?“ Neoznačené reklamní spoty (podobně jako zmíněné nosní kapky vykukuje vlezle např. logo jistého nealkoholického nápoje) žel moralistní patos tvůrců znevěrohodňují. (Za nejosiďnější věc označil kdosi v debatě o tzv. umístění produktu ve filmovém díle obtížnou kontrolovatelnost peněžních toků: kdo zaručí, že vedle účtně vykázané úhrady neproběhlo ještě další vypořádání „z ručky do ručky“? Asociace přinejmenším podivně vyvolává každopádně název režisérské restaurace, který proběhl českým tiskem: „Bokovka.“) Obecně aplaudovaný film se tak stává aktuální ilustrací k evangelijnímu pověření o pokrytích upozorňujících na třísku v oku bližního, leč ignorujících mrvu (břevno) v oku vlastním.

František Schilla